

٤٠

עין משפט
גד מצות

ג א טושיע איזט פיר חט
 סטויף :
גא ב מיר פיר מהל' עירובין
 הלכה יז טור ש"ע איז
 פיר חט סטויף א'
גב ג ד מיר פיר מהל' קרבן
 ספח הל' א'
גג ד ה מיר פיר מהל'
 טומאת חט' ה' :

לעזי רש"י

משפטי־ר (מישפטי־ר). ארון
כלים.

מוסף דע"י

[illegible][illegible]

יְבִינוּ חֲנָאֵל

שמעריבין לאדם גדול, פי' כיון שהוא אדם גדול בשנים חייב במצות, ביום הכפורים מעריבין לו עירובי תחומין ועירובי חצירות, אע"פ

ולפרוש עליה במקום אחר. השמא ק"ד

נחמנו שנות לא גורו
 ואלו חפץ עבד נדרכה
 הארצות בפירכה
 היום קונה עירוב
 מן ימיו מזהר לתקן
 עליו יום השמטות
 נכבדת וידוע והלא
 ליקון (שנה דף נד.)
 מעשרין את הודיא
 אפי"ה קס"ד דהך
 כרבי משום דליכא
 יקיל להו ה"ש"ס לקמן
 אחלי קתני מתני'
 אלא חזי לתקונין כי
 זומר דהדיא אחלי
 דין לקמן (דף נד.)
 רבנן ולא פריך
 נבנן ומצנינא רבי
 מן אכל לא בטבל
 דליכא מאן דפליג
 למימא דהך דפריך
 דמירשא שעתיה
 דמלאי דמשמע
 דלמינו מועיל מה
 דנכיד דחזי השתא
 ורומה דחזי לכהנים
 עיל דאין מערבין
 נגד דאפשר לאיחשוי
 נחשדו בהדיה
 שנה שרי כדאמר
 נחמנו דף נז.) היינו
 מן פירות בשנת אכל
 דין לאכול בשנת
 מערבין אלא לדבר
 לתרום שלא מן
 שנה ואלו לאו לרין
 סומכוס ברי
 תלמוד מהאי טעמא
 דין מין דשנות
 נהדרה בשנת
 מי שהשחין (שנה
 נלכין שנה ושאלין
 השחי היו יורק שנת
 שנות י"ט בשנת
 י"ה ואוקי. ואי
 נחמנו ימי כרנן
 י"ה מה שהוא אדם
 רבנן מערבין חולה
 נקילי טפי ממומנס
 מירי דלא חזי לן
 כחאריי כל שכן
 ידחו ליה אע"ג דלא
 לדינא כל כשערינן
 מלוקן אלא כשערינן
 דלא בעי מירי דחזי
 חקן מערבין נמי
 חזי לכו אלא לכרמי
 שיעורו

א"כ גם במדי דחוי להו בניין שיעור סעודה ציונית
לרבנן ב' שיעורין לחולה ולזקן א"כ הכל לפי מה שהוא
למשפוקי ישראל בתרומה והא דנקט תרגומא אחולה
הוה מצי למינקט אשׂראל בתרומה אלא נקט חולה

ויוקן משום דרשב"א איירי ביה:
 ודוק שפיה אהל. דוקא כשמונה הו' אהל חבל
 קהא אפילו רבי יוסי ברבי יהודה מטמא דבאותה
 אהל כלל מידי דהוה אעוף פורת ואטלית המנס

[illegible]

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

שמעריץ לגדול. למי שהוא גדול שהביא שתי שערות שמצד צדני ואח"כ דלמחר לא חי ליה הוולא וחוי לקטן שאינו בר עושין: **אכל.** אמת: **מכבוד יום.** של ערב יום המיפורס: **כמאן דלא כחנניה.** הא ממנו' דמשמע שהיו בית שמאי מודין בעירוב דלא כחנניה: **עירב**

הכפורים אמרו להן שמערכין לגדול ביום לנזיר בין ולישראל התם איבא סעודה הכא איבא סעודה כמאן דלא כחנניה כל עצמן של בית כהן בעירוב עד שיצויא שוי לשם כמאן אזלא חורים לא יצא בלבנים חורים כמאן אמר רב ה היא ואליבא דב"ש הוא דלא יצא הא עד שיצויא מטתו ה הכי קאמר עירב חורים אף בלבנים לא נחמון בר יצחק חנניה

שלא מן המוקף מדבר שאני סמוך
לו בצאטו כלי לדיהוי מיניה וביה:
דלים ביה שערל. שמון רב
סעודות מזומצמות הניח ואי מפריס
חרתה ומיניה כל דור נר שיעור
עירוב: ומה פסקא. בפנים. כלומר

מתי האי תירוצא וכי פסקא חנא
 למילתיה דלין ארס נותן עירובי אלא
 כמללום דנקט סתם במילתיה הכי:
 סבר כל כדנן. דפלגי עילה דרבי
 לקמן בפירקין דף (לד:) גורו עליו
 בין השמשות. כבשעת עמלה והכנסת
 תרומה שבות היא וכיון דמעיקרא לא
 תקנה ובעית לממר אי צעי הוי חזי
 להאוי שעתא דמתחיל עליה כל מקום
 סיאי והדראי לעבלא והדר אמר
 תרומתה בלפון שנה ומעשר ראשון
 דתרומה וכן כולם אס כן מתקין לך
 בין השמשות וקעבר אשבות וקניית
 עירוב כשהו נכנס וזה יוצא: שיש
 שאמרו. כי דברים שאמרו שיעור
 לפי מה שיהא אדם ואין שיעור שזו
 בכל: מלא חפניו קטרס. ביום
 הכפורים: סרומא. אלה דתלי
 שיעורא בלדס עלמא לחולה דנקט
 ולקולא ולא ארעבנא ולחומרא דנכסא
 דעמו: מנפס ארס בית הפרס.
 שזה שנחמד בה קנר דכולה ספיקא
 חפסו עמלתו היא ועלמות בלא שני
 מאס מטמא בזהל ובשנפסא לפני
 רגליו אם יש שם עלם גדול נראה
 מחליו ועלם קטן נראה בנפסא ואינו
 מפיסו דרגליו: ענינא. דברסת
 רגלי בני אדם: טבור. שכבר נידשו
 עלמות שני ונפסחו משכשורה: אהל
 ורוק. אהל המיטלטל: שמים אהל.
 ומזל בניו לזיו הטומאה: ארז
 קמפלגי מ"ס 'אהל
 רבי ומו"ס אהל ורוק
 גניא רבי יהודה אומר
 מערבין

העמים. מטמאה בזהל: שידה. מרכבת נשים עגלה עשויה קופסא: מגדל. משטח: אהל ורוק לאו שמים אהל. וכל שאינו אהל אינו חוץ: שמים אהל. וחוצץ ובגדולה עסקין שמחזקת מ' סאה בלח שהם כוריים ביוש דאי הטנה כלי היא ומהבלת טומאה ולא חייב ורצנו

דמחתי כרבי סבירא להו. ויבין לרבי יהודה ויבין לרבנן כסומכוס
סבירא להו דאמר מידי דחזי ליה למיכליה כההיא שעתא בעינן:
מערבין

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) ונקמן לב גישין ל: חולין א.
 נדה ע"א: (ב) נקמן לר:
 (ג) כלים פ"י מ"א ע"ש ונקמן
 מה"א: (ד) [תוספ' פ"י ה"ב]
 (ה) ולפניו אחא אשטניס
 קטן: (ו) כבודות כח: פסחים
 לב: ברכות י"ז נדה ט. מ"ק
 ה: כבודות טז. חגיגה ס"א:
 (ז) ופ"י מ"ש ע"ה ברכות ט"ז:
 (ח) גישין ח: חגיגה ס"א. מ"ד
 נה: (ט) רש"י גורם פניו ר"י
 יומה: ונקמן לא ע"ה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ולפרוש יב"ח
איבא לסימא דא דפרד
פשיטא היינו משום דמיישא
שמע' ע"י תוס' פסחים ד'
כל ע"כ ד"ה עבר ומנו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] ליטא פליט אדרכי
משמען פון אלעזר. זיין מחנ'
לחמרה הכל לפי מה שהוא
הוא אדרכי-א' דלא משער
רשעונו בדידיה ומשני תרומה
לחולה חקן אחרה המעשה
לפי מה שהוא ולא אדרכי
דנעלה דעמו וכו' ויב' **רע"ב**: [ב] חוס'
הוא תרומה וכו' ולא חס'
לאוקמי תרומה ביד חס'
וכו'. זיין לפתח' בנדרים שם
בפי' ה"ל"ט נכס ה"ל"א
ממין לק"מ יעו"ה ידוק':

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

[illegible]

בֵּינוֹ תַּעֲנַאל (הַמִּשְׁלָּה)

ש"ס יצ"א תרומתה ממנה
ותשאר ממנה מזון שתי
סעודות מערבין לו כה. אלא
סומכוס סבר לה כרבנן
דפליגי על ר' בשמיעה
שאחרי שמיעה (נחתנו)
(דחתנו) באילן כו'. דאכל דבר

קישור לשאמרו הכל לפי משהוא
נירוב. סומכוס היה דאמר מאי
מזמן בן אלעזר דאמר מערבין
מפרק ששה עשר שי שאמרו
דשמעון. דתני ר' אלעזר ב"ר
למחנה בבית [הפרס]. דאמרין
דאם ידעש אותו בין הפרס כיון
דאמר אפי' בבית הקברות
קאילו מאהליה עליו. הוישב
הנכנס לארץ העמים בשירה
ולעלהן לסיפך הוישב בחורין
שאיפוך יאילו שירה
לעלה בהן. תניא ר' יוחנן אומר